

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 800

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 noiembrie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012 referitoare la sesizarea formulată de președintele Consiliului Superior al Magistraturii privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, pe de altă parte	1–10	1.128. — Hotărâre privind alocarea unor sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată unităților de învățământ preuniversitar de stat finanțate din bugetele locale	13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.124. — Hotărâre privind desființarea Spitalului Orășenesc Darabani și reorganizarea Spitalului Județean de Urgență Mavromati Botoșani	11	1.130. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, pentru plata arieratelor	14
1.125 — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, pentru plata unor arierate	12	1.131. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 975/2011 privind aprobarea ajutoarelor de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012 și a sumei totale alocate acestor ajutoare de stat	15
		1.132. — Hotărâre privind desființarea unor unități sanitare publice cu paturi pentru care managementul asistenței medicale a fost transferat către autoritățile administrației publice locale din județul Mehedinți	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 972

din 21 noiembrie 2012

referitoare la sesizarea formulată de președintele Consiliului Superior al Magistraturii privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, pe de altă parte

Prin Cererea cu nr. 28.851/1.154 din 31 octombrie 2012, președintele Consiliului Superior al Magistraturii a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra existenței unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, pe de altă parte.

Sesizarea se întemeiază pe prevederile art. 146 lit. e) din Constituție și ale art. 11 alin. (1) pct. A lit. e), ale art. 34, 35 și 36 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Cererea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 6.083 din 31 octombrie 2012 și formează obiectul Dosarului nr. 1.444E/2012.

În motivarea sesizării, **președintele Consiliului Superior al Magistraturii** expune următoarele argumente:

Prin Adresa nr. 4.048 din 31 octombrie 2012, Agenția Națională de Integritate a solicitat Consiliului Superior al Magistraturii să analizeze posibilitatea sesizării Curții Constituționale cu soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritățile publice, în conformitate cu dispozițiile art. 24 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

Se arată că prin Decizia nr. 3.104 din 21 iunie 2012, definitivă și irevocabilă, a Înaltei Curți de Casație și Justiție privind-o pe senatorul Mircea Diaconu a fost menținut ca temeinic și legal Raportul de evaluare nr. 5.034/G/II/2011 întocmit de Agenția Națională de Integritate, prin care s-a constatat starea de incompatibilitate în care s-a aflat. Parlamentul României și-a exprimat votul negativ privind punerea în executare a Deciziei nr. 3.104 din 21 iunie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, definitivă și irevocabilă.

Potrivit art. 71 din Constituția României, republicată, calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului, alte incompatibilități stabilindu-se prin lege organică.

În caz de *incompatibilitate*, în conformitate cu art. 70 alin. (2) din Legea fundamentală, calitatea de deputat sau de senator încetează — dispoziții similare regăsindu-se și în art. 7 alin. (1) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările ulterioare, potrivit căruia „*Calitatea de deputat sau de senator încetează la data întrunirii legale a Camerelor nou-alese sau în caz de demisie, de pierdere a drepturilor electorale, de incompatibilitate ori de deces*”.

În cauza analizată, Senatul și-a exprimat votul negativ privind punerea în executare a unei hotărâri a Înaltei Curți de Casație și Justiție, deși prin aceasta se confirmase, irevocabil, starea de incompatibilitate a domnului Mircea Diaconu.

Or, spre deosebire de alte ipoteze în care legiuitorul recunoaște Parlamentului României posibilitatea de a aprecia

cu privire la anumite aspecte, apreciem că în situația analizată o astfel de apreciere nu este posibilă.

Astfel, spre exemplu, art. 109 alin. (2) din Legea fundamentală implică o posibilitate de apreciere pentru subiectul îndrituit să ceară urmărirea penală, care ar putea să fundamenteze și o soluție de respingere a sesizării adresată acestuia în scopul începerii urmăririi penale; aceasta cu atât mai mult cu cât aceeași reglementare constituțională nu prevede vreo limită în exercițiul dreptului de a cere urmărirea penală.

Aceste considerente nu pot fi însă reținute cu referire la situația analizată, căci a admite posibilitatea Parlamentului României de a aprecia asupra stării de incompatibilitate a unui senator, în condițiile în care acest aspect a fost dezlegat irevocabil de o instanță judecătorească, este de natură a genera un conflict juridic de natură constituțională între autoritățile publice, respectiv între autoritatea judecătorească și autoritatea legiuitoare.

În acest sens, menționăm că, deși conflictul juridic de natură constituțională nu beneficiază de o definiție constituțională, elementele care caracterizează această instituție au fost conturate de jurisprudența Curții Constituționale.

Astfel, potrivit instanței de contencios constituțional, conflictul juridic de natură constituțională presupune „acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor” (Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005). Prin soluționarea conflictelor juridice de natură constituțională se urmărește înlăturarea unor posibile blocaje instituționale între diferite autorități publice constituționale, determinate de conflicte pozitive sau negative de competență (a se vedea Decizia nr. 148 din 16 aprilie 2003 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12 mai 2003).

În acest cadru, examinând situația prezentată de Agenția Națională de Integritate, ținând seama de deciziile Curții Constituționale la care ne-am referit mai sus, opinăm că refuzul Parlamentului României — Camera Senatului de punere în executare a unei decizii a Înaltei Curți de Casație și Justiție poate conduce la un blocaj instituțional din perspectiva dispozițiilor constituționale ce consacră *separația și echilibrul puterilor în stat și egalitatea în fața legii*.

Sub acest aspect, trebuie menționat că hotărârea judecătorească, desemnând tocmai rezultatul activității judiciare, reprezintă fără îndoială cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, în general, reprezintă un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Forța executorie a

hotărârii judecătorești este un efect intrinsec al acesteia. Pe cale de consecință, ordinea juridică internă a statului ar deveni iluzorie dacă s-ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să devină inoperantă.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că, în virtutea principiului separației puterilor în stat, Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției. O imixtiune a puterii legislative care ar pune autoritatea judecătorească în imposibilitatea de a funcționa, chiar dacă numai cu referire la o anumită categorie de cauze și pentru o anumită perioadă de timp, ar avea drept consecință ruperea echilibrului constituțional dintre aceste autorități.

Or, așa cum instanța de contencios european al drepturilor omului a precizat în mod constant, executarea hotărârilor judecătorești face parte integrantă din procesul civil.

Din această perspectivă, votul negativ exprimat de Parlament constituie o încălcare nu doar a dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, ci și a celor prevăzute de art. 1 alin. (5), potrivit cărora, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

În concluzie, președintele Consiliului Superior al Magistraturii solicită Curții Constituționale admiterea cererii și pronunțarea unei decizii prin care să se constate existența conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească și autoritatea legiuitoare, în măsură să împiedice puterea judecătorească să își îndeplinească atribuțiile constituționale și legale cu care a fost investită, și să se dispună măsurile necesare în vederea restabilirii ordinii constituționale care trebuie să existe între autoritățile publice prevăzute în titlul III din Constituția României.

În conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cererea a fost comunicată președintelui Senatului, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și Consiliului Superior al Magistraturii, pentru a prezenta punctele lor de vedere asupra conținutului conflictului juridic de natură constituțională și a eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat punctul său de vedere cu Adresa nr. 1.533 din 9 noiembrie 2012, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 6.176 din 12 noiembrie 2012.

Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază cererea ca fiind pe deplin îndreptățită, pentru următoarele considerente:

„Separația puterilor în stat, consacrată în conținutul art. 1 alin. (4) din Constituție, reprezintă un principiu structurant al ordinii juridice statale, unul dintre pilonii fundamentali ai democrației și ai statului de drept.

Potrivit acestui principiu, autoritățile statului au datoria de a-și exercita competențele în limitele impuse de Constituție și de lege, fără a imixtiona în atribuțiile legale ale celorlalte autorități.

În speță, puterea judecătorească a fost în mod legal investită cu soluționarea cauzei având ca obiect aprecierea legalității raportului de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate prin care a fost constatată starea de incompatibilitate în ceea ce îl privește pe domnul Mircea Diaconu, față de deținerea simultană de către acesta a funcțiilor de senator și de director de teatru, cauză soluționată în mod irevocabil, în sensul constatării legalității acestui raport, prin Decizia nr. 3.104 din 21 iunie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Ca hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, Decizia nr. 3.104 din 21 iunie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție are forță obligatorie, ea fiind prezumată în mod absolut a exprima realitatea raporturilor juridice dintre părți (*res judicata*

pro veritate habetur), împotriva celor constatate irevocabil de instanța de judecată neputându-se primi vreo dovadă contrară.

O hotărâre judecătorească odată intrată în puterea de lucru judecat nu poate fi reformată decât în condițiile strict și limitativ prevăzute de lege, principiul securității raporturilor juridice impunând respectarea întocmai a celor dispuse de instanța de judecată, în caz contrar actul administrat fiind lipsit de finalitate, ideea de dreptate devenind astfel iluzorie.

În aceste condiții, votul negativ exprimat de Senatul României — ca organ constitutiv al puterii legislative — în ceea ce privește punere în executare a Deciziei nr. 3.104 din 21 iunie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție reprezintă o gravă încălcare a principiului separației puterilor în stat, căci a admite posibilitatea Parlamentului României de a aprecia asupra stării de incompatibilitate a unui senator, în condițiile în care acest lucru a fost dezlegat irevocabil de către o instanță de judecată, echivalează cu recunoașterea dreptului de reformare a hotărârii de către o autoritate din afara sferei sistemului organizării judecătorești, lucru inacceptabil într-un stat de drept.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a referit și ea la situația în care deznodământul unui litigiu determinat ar fi deturnat prin intruziunea puterii legiuitoare (Cauza *Ankerl contra Elveției*, Cauza *Nicleröst-Huber contra Elveției* — cauze în care s-a constatat încălcarea principiului egalității de arme) sau la situația în care dreptul la un proces echitabil este încălcat prin nepunerea în executare a hotărârii judecătorești (cauzele *Hornsby contra Greciei*, *Immobiliare Saffi contra Italiei*). De asemenea, în Cauza *Iera Moni Profitou Iliou Thiras contra Greciei*, Curtea a reținut că art. 6 paragraful 1 din Convenție nu face nicio distincție între hotărârile prin care se admite acțiunea și cele prin care se respinge acțiunea și că, indiferent de rezultat, hotărârea trebuie să fie respectată și aplicată.

În concluzie, Înalta Curte de Casație și Justiție solicită Curții Constituționale să constate existența conflictului juridic de natură constituțională între puterea judecătorească și cea legiuitoare.

Cererea privind soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, pe de altă parte, a fost dezbătută în ședința din data de 21 noiembrie 2012. La ședință au participat președintele Consiliului Superior al Magistraturii, doamna Alina Nicoleta Ghica, vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii, doamna Oana Andrea Schmidt-Hăineală și reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal.

Având cuvântul, președintele Consiliului Superior al Magistraturii solicită soluționarea conflictului juridic de natură constituțională declanșat în legătură cu refuzul Senatului României de a pune în executare hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a confirmat, irevocabil, starea de incompatibilitate a domnului senator Mircea Diaconu.

Votul Senatului din data de 30 octombrie 2012 poate fi interpretat ca o acțiune concretă prin care Parlamentul a refuzat îndeplinirea anumitor acte care intră în obligația sa, refuz care conduce, în mod evident, la un blocaj instituțional din perspectiva dispozițiilor constituționale ce consacră separația și echilibrul puterilor în stat și egalitatea în fața legii.

Spre deosebire de alte ipoteze în care legiuitorul recunoaște Parlamentului României posibilitatea de a aprecia cu privire la anumite aspecte [spre exemplu, art. 109 alin. (2) din Constituție], în situația analizată o astfel de apreciere nu este posibilă.

A admite posibilitatea Parlamentului României de a aprecia asupra stării de incompatibilitate a unui senator, în condițiile în care acest aspect a fost dezlegat irevocabil de o instanță judecătorească, este de natură a genera un conflict juridic de natură constituțională. Prin votul de respingere, Senatul României a stabilit că mandatul domnului senator Mircea Diaconu poate continua, încălcând astfel art. 70 din Constituție. „Ori, Senatul nu avea libertatea de a vota negativ pe marginea raportului Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, ci doar de a pune în aplicare (prin votul care consfințește încetarea mandatului parlamentarului declarat incompatibil) hotărârea instanței, iar nu de a împiedica producerea efectelor juridice ale acesteia.” Sub acest aspect, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și obstrucționarea unei bune funcționări a justiției.

Hotărârile judecătorești trebuie să fie respectate și executate atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice, inclusiv de Parlamentul României. Orice altă interpretare care ar acorda autorității legiuitoare o prerogativă substanțială de prezervare a mandatului senatorului sau deputatului constat de instanță ca fiind în stare de incompatibilitate ar însemna negarea prerogativei autorității judecătorești de a înlăptui justiția. Principiul echilibrului puterilor în stat obligă autoritățile publice cu competențe conjuncte în realizarea aceluiași obiectiv constituțional să colaboreze, iar nu să se obstrucționeze în buna lor funcționare.

În completarea argumentelor autorului sesizării, vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii arată că votul exprimat în Camera Parlamentului poate fi interpretat ca având ca efect, pe de o parte, suspendarea *sine die* a executării hotărârii judecătorești și, pe de altă parte, casarea acesteia, Senatul însușindu-și rolul unei instanțe ierarhic superioare.

Or, mecanismul de reglare a statului de drept, în scopul protejării interesului public și garantării principiilor fundamentale ale statului, prevede intervenția justiției constituționale care să constate realitatea conflictului juridic de natură constituțională declanșat în legătură cu refuzul Senatului României de a pune în executare hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție și să restabilească ordinea de drept, supremația legii și a Constituției.

Reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciază că situația speței întrunește elementele constitutive ale unui conflict juridic de natură constituțională între autoritățile statului, așa cum acesta a fost definit în jurisprudența Curții Constituționale.

Competența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a instanțelor judecătorești, în general, de a pronunța acte juridictionale derivă din Constituție, care în art. 126 alin. (1) prevede că „justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege” și în art. 126 alin. (6) stabilește „controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat”.

Prin avizul negativ, Senatul României a comis o depășire a competențelor sale, și-a arogat o competență pe care nu o posedă — cenzurarea unei hotărâri judecătorești, ceea ce a determinat un blocaj instituțional, care își are remediul în dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, care prevăd soluționarea conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice de către Curtea Constituțională.

Prevederile art. 70 alin. (2) din Constituție, normă *ius strictu*, stabilesc un comportament invariabil în sarcina Senatului, căruia nu îi este permisă aprecierea cu privire la existența stării de

incompatibilitate constatate printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. Refuzul Senatului de a pune în executare hotărârea constituie un act *ultra vires*, de natură a declanșa conflictul juridic constituțional.

Președintele Curții Constituționale pune în vedere membrilor Curții posibilitatea de a adresa întrebări părților prezente la judecarea dosarului.

Domnul judecător Ion Predescu învederează existența concursului de legi cu privire la regimul incompatibilităților aplicabil parlamentarilor: Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, pe de o parte, și Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, pe de altă parte, și solicită părților exprimarea unui punct de vedere cu privire la competența Agenției Naționale de Integritate de a constata starea de incompatibilitate a senatorilor.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că existența concursului de legi nu împiedică desfășurarea procedurii în fața Agenției Naționale de Integritate și nici nu constituie o condiție de procedibilitate care să aibă înrăurire asupra soluționării dosarului de față. De altfel, cauza se află într-un stadiu procedural avansat, în momentul ulterior pronunțării unei hotărâri judecătorești, întemeiată pe lege și pe Constituție, care este opozabilă Senatului.

Domnul judecător Tudorel Toader, după ce menționează că autoritatea de lucru judecat ce însoțește actele juridictionale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta, solicită autorului sesizării să precizeze dacă prin cererea formulată a urmărit pronunțarea unei decizii cu valoare de principiu prin care să se tranșeze conflictul generat de Senatul României sau a unei decizii prin care să se soluționeze cazul punctual dedus judecării.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii și vicepreședintele, în completare, arată că au existat și alte ocazii în care a fost analizată posibilitatea sesizării Curții Constituționale cu privire la posibile conflicte juridice de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească și alte autorități publice. Însă, problema nerespectării hotărârilor judecătorești este una extrem de gravă, încât se impune pronunțarea unei soluții cu caracter de principiu prin care să se tranșeze expres obligația celorlalte autorități publice de a pune în aplicare actele juridictionale, așa cum și instanțele judecătorești, fidele misiunii lor, respectă și aplică actele normative care nu sunt infirmate în urma efectuării controlului de constituționalitate.

În consecință, soluția pe care Curtea Constituțională urmează a o pronunța va satisface atât un interes punctual cu privire la situația concretă, prin restabilirea ordinii de drept în cauza dedusă judecării, cât și un interes general, prin consacarea forței executorii a hotărârilor judecătorești, principiu fundamental al statului de drept.

Domnul judecător Ion Predescu conchide, arătând că rolul instanței constituționale este acela de a garanta respectarea Legii fundamentale, deci și a prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție, care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale.

CURTEA,

examinând sesizarea formulată de președintele Consiliului Superior al Magistraturii privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, pe de altă parte, punctul de vedere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, raportul întocmit de președintele Curții Constituționale, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit art. 146 lit. e) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 34 și 35 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritățile publice.

A. În ceea ce privește admisibilitatea sesizării:

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, Curtea Constituțională „*soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice*”. În acest sens, autorități publice care ar putea fi implicate într-un conflict juridic de natură constituțională sunt numai cele cuprinse în titlul III din Constituție, și anume: Parlamentul, alcătuit din Camera Deputaților și Senat, Președintele României, ca autoritate publică unipersonală, Guvernul, organele administrației publice centrale și ale administrației publice locale, precum și organele autorității judecătorești. Pentru exercitarea competenței prevăzute de Constituție, Curtea este sesizată la cererea „*Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii*”. Subiectele de drept pe care Legea fundamentală le îndrituiește a sesiza Curtea sunt limitativ prevăzute, dispoziția constituțională nedistingând după cum autoritățile pe care le reprezintă sunt sau nu părți în conflictul cu care sesizează Curtea.

Prin urmare, Curtea constată că președintele Consiliului Superior al Magistraturii este în drept să formuleze cererea cu privire la soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, pe de altă parte, deși nu este parte în acest conflict.

B. Examinarea condițiilor privind existența unui conflict juridic de natură constituțională:**I. Cadrul constituțional și legal privind regimul juridic al incompatibilităților parlamentare****1. Incompatibilități de ordin constituțional:**

Articolul 71 — „*Incompatibilități*”: „(1) *Nimeni nu poate fi, în același timp, deputat și senator.*

(2) *Calitatea de deputat sau de senator este incompatibilă cu exercitarea oricărei funcții publice de autoritate, cu excepția celei de membru al Guvernului.*

(3) *Alte incompatibilități se stabilesc prin lege organică.*”

2. Incompatibilități de ordin legal:

Dispozițiile constituționale referitoare la incompatibilități au fost preluate și dezvoltate în mai multe legi organice. Astfel, Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008, a stabilit în cap. IV următoarele incompatibilități:

— Art. 14: *Incompatibilități cu caracter general* [conform art. 71 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală];

— Art. 15: *Incompatibilități cu funcții din economie* [conform art. 71 alin. (3) din Constituție];

— Art. 16: *Alte incompatibilități* [conform art. 71 alin. (3) din Legea fundamentală]; art. 16 alin. (4) prevede că „*alte incompatibilități cu calitatea de deputat sau de senator se pot stabili numai prin lege organică.*”

De asemenea, Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, prevede, în titlul IV, cap. III, secțiunea 2: „*Incompatibilități privind calitatea de parlamentar*”, art. 81 și 82, cazurile exprese de incompatibilitate referitoare la calitatea de deputat sau de senator, iar în art. 83 alin. (4) stabilește că „*Procedura de constatare a incompatibilității este cea prevăzută în Regulamentul Camerei Deputaților și în Regulamentul Senatului.*”

3. Incompatibilități prevăzute de Regulamentul Senatului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005.

Art. 177 și 178 cuprinse în cap. IV: „*Statutul senatorului*”, secțiunea 2: „*Conflictul de interese, constatarea incompatibilităților și alte interdicții*”, reiau prevederile art. 81 și 82 din Legea nr. 161/2003.

4. Principiul constituțional privind separația puterilor în stat și asigurarea independenței în exercitarea mandatului de parlamentar au impus reglementarea instrumentelor juridice de protecție a acestui mandat. Rolul Parlamentului în societatea fundamentală pe statul de drept, ca organism reprezentativ al poporului, nu poate fi îndeplinit decât în condiții care să permită parlamentarilor să-și exercite obligațiile asumate față de cetățeni, în interesul exclusiv al celor care i-au ales.

Incompatibilitatea are în vedere o restricție ce operează numai în momentul dobândirii funcției sau chiar la o dată ulterioară acesteia, în care titularul funcției este obligat să aleagă între prima funcție și cea nouă, sub sancțiunea demiterii din funcția incompatibilă cu cea deținută anterior.

Stabilirea expresă a incompatibilităților are ca fundament premisa că, fiind în serviciul poporului, deputatul sau senatorul trebuie să fie nu numai independent, dar și să se abțină de la exercitarea unor funcții sau de la desfășurarea unor activități care, prin natura lor, ar fi în contradicție cu mandatul său reprezentativ sau care l-ar împiedica de la exercitarea acestuia, potrivit exigențelor legale sau regulamentare. Or, prin cumularea mandatului de parlamentar cu o funcție publică de autoritate sau cu o funcție privată stabilită prin legea specială, deputatul sau senatorul ar putea intra în conflict cu prerogativele și obligațiile stabilite prin statutul său. Astfel, confuzia de competențe și de calități generată de un asemenea cumul este în dauna funcțiilor îndeplinite, a imparțialității, obiectivității și independenței pe care exercițiul lor corect îl presupune.

În concluzie, **scopul principal al instituirii incompatibilităților este acela de a proteja mandatul și, în mod indirect, de a garanta electoratului independența persoanei care îl reprezintă.**

Sistemul nostru constituțional reglementează într-o manieră mai extinsă sfera incompatibilităților. Incompatibilitatea are caracter **relativ**, întrucât circumscrie sferei sale de incidență doar anumite funcții publice sau exercițiul unor activități — art. 81 și 82 din Legea nr. 161/2003, are caracter **imperativ**, fiind de ordine publică și, deci, **obligatorie pentru toate autoritățile publice**, inclusiv pentru Parlament.

În ceea ce privește jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, aceasta este în sensul că instituirea unor incompatibilități pentru funcții publice electivă nu contravine

prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, prin Hotărârea din 15 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Lykourazos împotriva Greciei*, paragraful 51, instanța de contencios al drepturilor omului a statuat că, în virtutea obligației statelor contractante de a organiza alegeri în condiții care să asigure libertatea de exprimare a opiniei poporului, prevăzută la art. 3 din Protocolul 1 la Convenție, statele au o largă marjă de apreciere în instituirea unor limitări sau incompatibilități ale funcțiilor publice și a unor reguli specifice cu privire la statutul parlamentarilor, în funcție de factori istorici și politici proprii fiecărui stat. În același sens s-au pronunțat și Hotărârea din 18 februarie 1999, în Cauza *Matthews contra Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 63, Hotărârea din 6 aprilie 2000, în Cauza *Labita contra Italiei*, paragraful 201, și Hotărârea din 9 aprilie 2002, în Cauza *Podkolzina contra Letoniei*, paragraful 33.

Totodată, prin Hotărârea din 6 octombrie 2005, pronunțată în Cauza *Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii* (nr. 2), paragraful 61, Curtea de la Strasbourg a reținut că există numeroase moduri de organizare și de funcționalitate a sistemelor electorale, precum și o multitudine de diferențe în Europa, care decurg în special din evoluția istorică, din diversitatea culturală și din opinia politică, diferențe care impun fiecărui stat contractant să le încorporeze în propria viziune asupra democrației (a se vedea în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 876 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 5 septembrie 2011).

II. Cadrul legal și regulamentar al procedurii de constatare a stării de incompatibilitate a unui parlamentar

1. Procedura este cea reglementată de Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, titlul II: „Proceduri de asigurare a integrității și transparenței în exercitarea funcțiilor și demnităților publice”.

2. Dispozițiile art. 179—184 din Regulamentul Senatului prevăd procedura de încetare a mandatului senatorului care se află în stare de incompatibilitate. Regulamentul distinge între situația în care senatorul se află în stare de incompatibilitate la începerea mandatului (art. 179) și situația în care starea de incompatibilitate survine în timpul exercitării mandatului (art. 182 și 183).

III. Prezentarea situației de fapt

1. Prin Hotărârea Senatului nr. 68/2008 privind validarea mandatelor senatorilor aleși la data de 30 noiembrie 2008, a fost validat mandatul senatorului Diaconu Mircea în Colegiul uninominal nr. 1 al Circumscripției electorale nr. 3 — Argeș.

2. La data de 15 noiembrie 2010, Agenția Națională de Integritate, în temeiul art. 12 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, s-a sesizat din oficiu cu privire la starea de incompatibilitate a domnului Mircea Diaconu, senator în Senatul României și director al Teatrului „C.I. Nottara” din București.

După efectuarea procedurii de informare și invitare în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) și (2) din Legea nr. 176/2010, s-au primit confirmări poștale cu mențiunile „destinatar lipsă domiciliu”, „se aprobă înapoierea” sau „a expirat termenul”.

În urma analizei elementelor de incompatibilitate, la data de 26 ianuarie 2011, Agenția Națională de Integritate a întocmit un raport de evaluare prin care a constatat starea de incompatibilitate a domnului Mircea Diaconu începând cu data de 19 decembrie 2008, când a fost validat în calitate de senator, întrucât deține simultan funcția de director-manager în cadrul Teatrului „C.I. Nottara” din București, funcție de conducere specifică unei instituții publice, încălcând astfel dispozițiile art. 71 alin. (2) din Constituția României, art. 81 alin. (2) și art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

3. În temeiul art. 22 alin. (1) din Legea nr. 176/2010, care prevede că „Persoana care face obiectul evaluării poate contesta raportul de evaluare a conflictului de interese sau a incompatibilității în termen de 15 zile de la primirea acestuia, la instanța de contencios administrativ”, domnul Mircea Diaconu a contestat raportul Agenției Naționale de Integritate la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, solicitând anularea actului administrativ.

Prin Sentința civilă nr. 5.153, pronunțată în ședința publică din 16 septembrie 2011, Curtea de Apel București a respins contestația formulată de reclamant pentru următoarele argumente:

„[...] Cu privire la Hotărârea Senatului nr. 68 din 19 decembrie 2008 de validare a mandatului senatorului Mircea Diaconu, Curtea constată că în raportul Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, s-a arătat că «senatorul Diaconu Mircea, care deține și calitatea de director al Teatrului Nottara» nu se află în stare de incompatibilitate în raport cu prevederile Legii nr. 161/2003 și ale Legii nr. 96/2006. La data de 19.12.2008, art. 82 lit. a) din Legea nr. 161/2003 sublinia și atunci incompatibilitatea parlamentarilor cu funcția de director în instituții publice.[...]»

Curtea constată că senatorul Mircea Diaconu a fost de bunăcredință și a procedat legal când a solicitat și obținut de la Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări o verificare privind situația sa de incompatibilitate: prin raportul respectiv din data de 23.12.2008, s-a constatat că acesta și ceilalți senatori nu se află în stare de incompatibilitate.

Prin urmare, petentul a cumulat cele două funcții cu permisiunea Senatului. [...]

Curtea consideră că dat fiind avizul oferit de Senat, petentul nu este responsabil din punct de vedere contravențional, civil sau disciplinar pentru situația constatată. [...]

Pe de altă parte, este incontestabil că, potrivit dispozițiilor legale, există incompatibilitate obiectivă între funcția de senator și cea de director de instituție publică de cultură. [...]

Curtea a apreciat că, deși petentul nu are nicio culpă în situația dată, în mod obiectiv, raportul de evaluare a constatat corect o stare de incompatibilitate prevăzută de normele legale.”

4. Împotriva sentinței Curții de Apel București, domnul Mircea Diaconu a formulat recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Prin Decizia nr. 3.104, pronunțată în ședința publică din 19 iunie 2012, instanța supremă a constatat că instanța de fond a pronunțat o sentință legală și temeinică și, în conformitate cu prevederile

art. 312 alin. 1 din Codul de procedură civilă, a respins recursul, argumentând următoarele:

„În ceea ce privește motivul de recurs privind încălcarea dreptului de apărare al recurentului prin faptul că procedura de comunicare la domiciliul recurentului s-a întors la instituția A.N.I. cu mențiunea «destinatar lipsă domiciliu», [...] nimeni nu poate invoca neregularitatea pricinuită prin propriul fapt (art. 108 alin. 4 din Codul de procedură civilă), așa încât, având în vedere prevederile legale invocate și faptul că Agenția Națională de Integritate a folosit adresa de domiciliu menționată de Serviciul Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date al Ministerului Administrației și Internelor, se va constata nefondat acest motiv de recurs. [...]

Cât privește fondul cererii recurentului-reclamant, [...] potrivit art. 2 și art. 5 alin. 2 din H.G. nr. 442/22 iulie 1994, instituțiile publice de cultură și artă de sub autoritatea consiliilor locale, municipale, orașenești, sunt între altele, instituțiile profesioniste de spectacole și concerte care își desfășoară activitatea pe stagiuni, pe baza unui repertoriu, din această categorie făcând parte și teatrele.

Prin urmare, instituție publică, în sensul art. 81 alin. (2) din Legea nr. 161/2003, este și teatrul, ca instituție publică de cultură și artă. [...]

Susținerile recurentului că nu există nicio prevedere privind incompatibilitatea între calitatea de senator și cea de manager al unei instituții publice de cultură nu pot fi primite câtă vreme, în raportul de evaluare, s-a reținut incompatibilitatea prin încălcarea dispozițiilor art. 81 alin. (2) și art. 82 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 161/2003, care se referă la funcții de conducere (de autoritate) în instituții publice (teatrul este o instituție publică de cultură și artă) și respectiv la director general sau director la instituții publice.

[...] Referitor la buna-credință a recurentului în derularea activității de senator cumulată cu cea de director/manager la „Teatrul Nottara”, în mod judicios a reținut și instanța fondului că angajatorul acestuia, și anume Senatul, s-a aflat în eroare și l-a determinat și pe recurent să se aplece în stare de incompatibilitate în acești ani, desigur neexistând astfel nicio culpă a recurentului.”

Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție este irevocabilă din data pronunțării, 19 iunie 2012.

5. În ședința din 29 octombrie 2012, Senatul României a luat în dezbateri punctul de vedere al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări cu privire la situația de incompatibilitate a domnului senator Mircea Diaconu, înscris la punctul 7 din ordinea de zi. Stenograma dezbaterilor parlamentare a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a II-a, nr. 106 din 7 noiembrie 2012.

Președintele Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, domnul senator Toni Greblă a prezentat plenului Senatului punctul de vedere al comisiei: „Biroul permanent a hotărât să transmită Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, pentru întocmirea unui punct de vedere, scrisoarea domnului senator Mircea Diaconu, prin care înaintează un certificat de grefă, emis de Înalta Curte de Casație și Justiție, care certifică formularea de către Domnia Sa a unei contestații în anulare în Dosarul nr. 1.195/2011.

În ședința din 9 octombrie 2012, membrii Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, analizând scrisoarea domnului senator Mircea Diaconu, prin care solicită amânarea dezbaterii referitoare la punerea în aplicare a incompatibilității stabilite de către Agenția Națională de Integritate până la soluționarea căii extraordinare de atac, au hotărât, cu

unanimitate de voturi, menținerea punctului de vedere inițial, adoptat în ședința din 11 septembrie 2012, precizând că formularea contestației în anulare nu suspendă executarea hotărârii judecătorești definitive și irevocabile și nici efectele raportului de evaluare al Agenției Naționale de Integritate.”

În urma prezentării punctului de vedere al comisiei, s-au succedat mai multe intervenții ale senatorilor, însă, din cauza faptului că niciun lider de grup parlamentar nu a propus continuarea discuțiilor după ora 18.00, votul a fost amânat pentru ședința din ziua următoare.

În data de 30 octombrie 2012, la punctul 6 din ordinea de zi a fost înscrisă discutarea punctului de vedere al Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări cu privire la situația de incompatibilitate a domnului senator Mircea Diaconu. Stenograma dezbaterilor parlamentare a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a II-a, nr. 107 din 7 noiembrie 2012.

Președintele de ședință, domnul senator Dan Radu Rușanu, vicepreședinte al Senatului, a constatat încheierea dezbaterilor care au avut loc în ziua precedentă și a supus votului, în procedură de vot secret electronic, „dacă suntem de acord cu punctul de vedere privind situația de incompatibilitate a domnului senator Mircea Diaconu”. Cu „23 de voturi pentru, 32 de voturi împotriva și 10 abțineri. A fost respinsă.”

IV. În ceea ce privește **noțiunea de conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice**, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005, că acesta presupune „acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor”. De asemenea, prin Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, Curtea a reținut: „Conflictul juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale.” În sfârșit, Curtea a mai statuat că textul art. 146 lit. e) din Constituție „stabilește competența Curții de a soluționa în fond orice conflict juridic de natură constituțională ivit între autoritățile publice, iar nu numai conflictele de competență născute între acestea” (Decizia nr. 270 din 10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008).

Față de circumstanțierea realizată în jurisprudența citată cu privire la atribuția conferită Curții Constituționale de art. 146 lit. e) din Constituție, rezultă că în prezenta cauză Curtea urmează să se pronunțe cu privire la faptul dacă, prin votul exprimat în ședința de plen a Senatului cu privire la starea de incompatibilitate a domnului senator Mircea Diaconu, Camera Parlamentului și-a arogat competențe care, potrivit Constituției, nu îi aparțin, a încălcat competența puterii judecătorești care pronunțase în prealabil o hotărâre judecătorească referitoare la această problemă, ori a creat orice alt conflict juridic de natură constituțională.

Pentru soluționarea cererii ce formează obiectul dosarului de față, Curtea Constituțională trebuie să se raporteze la textele din Legea fundamentală incidente pentru a determina competența celor două autorități implicate: autoritatea

judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, pe de altă parte.

V. Cadrul juridic constituțional incident în soluționarea cererii privind constatarea unui conflict juridic de natură constituțională: art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 alin. (2), potrivit căruia „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, art. 61 privitor la rolul și structura Parlamentului, art. 64 referitor la organizarea internă a Parlamentului, art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și art. 126 — *Instanțele judecătorești*.

VI. Aspectele constituționale ale înfăptuirii justiției sunt prevăzute de titlul III — *Autorități publice*, capitolul VI — *Autoritatea judecătorească*.

1. Sensul art. 124 alin. (1) din Constituție este acela că organele care înfăptuiesc justiția și care, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, sunt instanțele judecătorești trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care determină comportamentul persoanelor fizice și juridice în sfera publică și în circuitul civil. Dispoziția constituțională consacră principiul legalității actului de justiție și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. (2) din Constituție care prevede că „*Nimeni nu este mai presus de lege*” și cu cea a art. 124 alin. (3) din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii. Aceste dispoziții guvernează activitatea instanțelor judecătorești și fixează poziția lor față de lege. Este unanim acceptat că atribuțiile judecătorului implică identificarea normei incidente, analiza conținutului său și o necesară aplicare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit. Astfel, în activitatea sa de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu.

De aceea, justiția este o funcție specifică sistemului autorităților publice, în virtutea căreia relațiile conflictuale se soluționează printr-o hotărâre judecătorească, irevocabilă, întemeiată pe un raționament juridic, care stabilește soluția judicioasă aplicabilă situației de fapt care a generat conflictul prin raportare la prevederile legale existente.

În considerarea acestor argumente, Constituția consacră principiul potrivit căruia „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*”, eliminând orice altă sursă care ar putea constitui un temel al arbitrariului sau al nedreptății. Realizarea justiției nu poate fi un act subiectiv, *pro causa*, al judecătorului, ci unul obiectiv, imparțial, derivat din raportarea la lege a situației de fapt. Abaterea de la această rigoare constituțională — raportarea exclusivă la lege, bazată pe motive de subiectivitate, poate fi sancționată prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii judecătorești.

2. Pe de altă parte, independența instanțelor judecătorești este consacrată și de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Însă, din același temel constituțional se deduce și plenitudinea de competență a legiuitorului de a stabili gradele jurisdicționale, competența instanțelor judecătorești pe nivele ierarhice, cât și procedura de urmat în procesele aflate pe rolul acestora.

3. Efectele hotărârilor judecătorești. Înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel

spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească — desemnând tocmai rezultatul activității judiciare — reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției.

Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătorești. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională.

Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executoriu reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției.

VII. Rolul Parlamentului. Potrivit dispozițiilor constituționale consacrate de art. 61 alin. (1), „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*.” În îndeplinirea rolului constituțional, Parlamentul adoptă legi (constituționale, organice sau ordinare), hotărâri (regulamentele fiecărei Camere sau al Camerelor reunite, hotărâri privind modul de organizare și funcționare a activității interne, hotărâri adoptate în virtutea prerogativelor constituționale ale acestei autorități, cum ar fi cele referitoare la investirea Guvernului, la numirea membrilor unor autorități publice, a Avocatului Poporului etc., sau hotărâri adoptate în temeiul unor dispoziții exprese ale Legii fundamentale) și moțiuni.

Autonomia regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului, în temeiul dispozițiilor constituționale prevăzute de art. 64 alin. (1), le dă dreptul acestora de a dispune cu privire la propria organizare și procedurile de desfășurare a lucrărilor parlamentare.

Regulamentele parlamentare — Regulamentul Camerei Deputaților, Regulamentul Senatului și Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului —, sub aspectul naturii lor juridice, sunt hotărâri ale Parlamentului. Ele sunt adoptate de către fiecare Cameră sau de Camerele reunite, nu în virtutea calității de putere legiuitoare a Parlamentului, ci în calitate de corpuri autonome, investite cu o putere de organizare și funcționare proprie. Fiecare Cameră adoptă propriul regulament, act cu caracter normativ de sine-stătător, în conformitate cu competența atribuită de Constituție.

Autonomia regulamentară constituie expresia statului de drept, a principiilor democratice și poate opera exclusiv în cadrul limitelor stabilite de Legea fundamentală. Autonomia regulamentară nu poate fi exercitată în mod discreționar, abuziv, cu încălcarea atribuțiilor constituționale ale Parlamentului. Normele regulamentare reprezintă instrumentele juridice care permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului, autoritate reprezentativă prin care poporul român își exercită suveranitatea națională, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) din Constituție (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012).

Regulamentul parlamentar trebuie interpretat și aplicat cu bună-credință și în spiritul loialității față de Legea fundamentală.

VIII. În lumina celor expuse, apare cu evidență faptul că Parlamentul (fie Camera Deputaților, fie Senatul), în calitate de organ reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, nu poate să se substituie puterii judecătorești, respectiv să soluționeze, prin hotărâri proprii, litigiile ce țin de competența instanțelor judecătorești. De asemenea, legiitorul nu poate modifica, suspenda sau stinge efectele unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Exemplificativă în acest sens este Decizia Curții Constituționale nr. 6 din 11 noiembrie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 4 martie 1993, prin care instanța constituțională, în cadrul controlului *a priori*, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor legale cuprinse în Legea privind măsuri premergătoare reglementării situației juridice a unor imobile trecute în proprietatea statului după 23 august 1944, care prevedeau suspendarea judecării proceselor privind bunurile avute în vedere de noua reglementare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, până la adoptarea unei noi legi. Argumentul principal al soluției pronunțate de Curte a fost acela că Parlamentul nu are dreptul să intervină în procesul de realizare a justiției.

IX. Normele de organizare internă — art. 179—184 din Regulamentul Senatului — prevăd procedura de încetare a mandatului unui senator care se află în stare de incompatibilitate, procedură care se finalizează, după caz, cu constatarea demisiei de drept de către plenul Senatului — în situația incompatibilității la dobândirea mandatului de senator sau cu aprobarea de către Senat, cu votul majorității membrilor săi, a propunerilor cuprinse în raportul Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări a Senatului — în situația incompatibilității survenite în timpul exercitării mandatului.

Deși, în aparență, dispozițiile Regulamentului Senatului și cele ale Legii nr. 176/2010 operează o suprapunere de competență între Camera Parlamentului, pe de o parte, și Agenția Națională de Integritate și instanțele judecătorești, pe de altă parte, în realitate, cele două reglementări prevăd **două proceduri distincte** cu privire la constatarea stării de incompatibilitate și efectele pe care le produce o atare constatare.

Incompatibilitățile sunt expres și limitativ prevăzute de Constituție și de legea specială privind statutul parlamentarilor și preluate în cuprinsul Regulamentului Senatului. Ele reprezintă realități obiective, a căror constatare, în condițiile reglementate de lege și de regulament, are ca efect încetarea de drept a mandatului de senator.

Astfel, este evident că Senatul, în virtutea autonomiei parlamentare, poate constata, potrivit procedurii interne, atât starea de incompatibilitate, care este prevăzută de lege și de regulament, cât și încetarea de drept a mandatului de senator și vacanța locului respectiv.

În schimb, potrivit prevederilor Legii nr. 176/2010, Agenția Națională de Integritate, prin raportul de evaluare, și ulterior instanța judecătorească investită cu soluționarea contestației formulate împotriva acestui act administrativ nu pot constata decât starea de incompatibilitate în care se află senatorul, fără a avea competențe cu privire la dispunerea încetării calității de senator. De aceea, după parcurgerea procedurii prevăzute de lege, devin din nou incidente prevederile Regulamentului Senatului, raportul de evaluare, alături de hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă constituind temeiul

adoptării hotărârii Senatului prin care se constată încetarea de drept a mandatului de senator și vacanța locului respectiv.

Autonomia regulamentară nu poate fi exercitată în mod discreționar, abuziv, cu încălcarea prevederilor constituționale, legale și chiar regulamentare în vigoare. Acesta este argumentul principal care legitimează procedura instituită prin Legea nr. 176/2010, accesul la justiție constituind o garanție constituțională în favoarea parlamentarului împotriva abuzului autorității administrative (Agenția Națională de Integritate), pe de o parte, cât și împotriva abuzului autorității legiuitoare (reprezentată de Senatul României), pe de altă parte, garanție menită să asigure o protecție sporită mandatului pe care parlamentarul îl exercită.

X. Curtea Constituțională reține existența unei situații similare, cu valoare de precedent în practica parlamentară, cazul de incompatibilitate constatat în privința domnului deputat Sergiu Andon. Astfel, prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 30/2012 privind constatarea încetării unui mandat de deputat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 11 septembrie 2012, Camera Deputaților a constatat încetarea de drept a calității de deputat a domnului Sergiu Andon și a declarat vacant locul de deputat, în temeiul dispozițiilor art. 70 alin. (2) din Constituție, ale art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 96/2006, ale art. 47 alin. (3) din Legea nr. 144/2007, ale art. 25 și art. 34 alin. (2) din Legea nr. 176/2010, precum și ale art. 208 din Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994.

XI. Senatul nu are competența constituțională de a realiza justiția, respectiv de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective. Orice interpretare care conduce la înfăptuirea competențelor constituționale exclusive ce aparțin altei autorități publice, astfel cum sunt acestea precizate în titlul III din Legea fundamentală, dă naștere unui conflict juridic de natură constituțională între respectivele autorități.

Procesul civil constituie activitatea desfășurată de instanță, părți, organe de executare și alte persoane sau organe care participă la înfăptuirea de către instanțele judecătorești a justiției în cauzele civile, în vederea realizării sau stabilirii drepturilor și intereselor civile deduse judecării și executării silite a hotărârilor judecătorești. Așadar, procesul civil parcurge două faze: faza judiciară și faza executorie, executarea hotărârii judecătorești fiind, deci, circumscrisă noțiunii de „proces”.

În acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, „dreptul la un tribunal ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o decizie judiciară definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul unei părți, într-adevăr, nu ar fi de înțeles ca art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale să descrie în detaliu garanțiile procedurii — echitate, publicitate și celeritate — acordate părților și să nu apere punerea în aplicare a deciziilor judiciare. [...] Executarea unei sentințe sau a unei hotărâri, indiferent cărei jurisdicții ar aparține, trebuie deci considerată ca făcând parte integrantă din proces, în sensul art. 6” (Hotărârea din 19 martie 1997 pronunțată în Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, paragraful 40).

Or, prin punerea în discuția plenului Senatului a Sentinței civile nr. 5.153 din 16 septembrie 2011 a Curții de Apel București, rămasă definitivă și irevocabilă ca urmare a respingerii recursului prin Decizia nr. 3.104 din 19 iunie 2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, sentință care constată starea

de incompatibilitate a domnului senator Mircea Diaconu, urmată de votul negativ privind punerea în executare a acestei hotărâri, Senatul a acționat ca o instanță ierarhic superioară, ceea ce afectează principiul fundamental al statului de drept, respectiv principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală.

Mai mult, Curtea observă și reține că teza potrivit căreia o Cameră a Parlamentului poate, în virtutea dispozițiilor regulamentare proprii, să cenzureze sub orice aspect o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, care a dobândit autoritate de lucru judecat, echivalează cu transformarea acestei autorități în putere judecătorească, concurentă cu instanțele judecătorești în ceea ce privește înfăptuirea justiției. Legitimarea unui astfel de act ar avea ca efect acceptarea ideii că, în România, există persoane/instituții/autorități cărora nu le sunt opozabile hotărârile judecătorești pronunțate de instanțele prevăzute de Constituție și de lege, deci care sunt mai presus de lege. Ori, o astfel de interpretare dată dispozițiilor referitoare la autonomia regulamentară este în vădită contradicție cu dispozițiile art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție.

Din această perspectivă, Curtea observă că, prin votul negativ cu privire la starea de incompatibilitate constatată irevocabil printr-o hotărâre judecătorească, Senatul a acționat *ultra vires*, arogându-și competențe care aparțin puterii judecătorești. Prin urmare, Curtea constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, de natură a împiedica puterea judecătorească să își îndeplinească atribuțiile constituționale și legale cu care a fost învestită.

Curtea Constituțională, în virtutea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora ea „*este garantul supremației Constituției*”, are obligația să soluționeze conflictul,

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile art. 1 alin. (3) și (4), art. 61 alin. (1), art. 80 alin. (2), art. 115, art. 126 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 146 lit. e) din Constituție, precum și prevederile art. 11 alin. (1) lit. A.e), art. 34 și ale art. 35 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Curtea constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, și autoritatea legiuitoare, reprezentată de Senatul României, conflict declanșat prin refuzul Senatului României de a lua act de încetarea de drept a calității de senator a domnului Mircea Diaconu, prin rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii judecătorești prin care se constată starea de incompatibilitate a acestuia.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 21 noiembrie 2012 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind desființarea Spitalului Orășenesc Darabani și reorganizarea Spitalului Județean de Urgență Mavromati Botoșani

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 174 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă desființarea Spitalului Orășenesc Darabani, județul Botoșani, unitate sanitară publică cu paturi, cu personalitate juridică, cu sediul în orașul Darabani, str. Ion Vodă nr. 1, al cărui management a fost preluat de către Consiliul Județean Botoșani.

(2) Desființarea spitalului prevăzut la alin. (1) se realizează prin reorganizarea acestuia ca structură fără personalitate juridică în cadrul Spitalului Județean de Urgență Mavromati Botoșani, unitate sanitară publică cu paturi, cu personalitate juridică, cu sediul în municipiul Botoșani, str. Marchian nr. 11, județul Botoșani, al cărui management a fost preluat de către Consiliul Județean Botoșani.

(3) Reorganizarea prevăzută la alin. (2) nu implică majorarea numărului de paturi alocat județului Botoșani prin Planul național de paturi.

Art. 2. — Structura organizatorică a Spitalului Județean de Urgență Mavromati Botoșani, rezultată în urma reorganizării prevăzute la art. 1 alin. (2), se aprobă prin act administrativ al conducătorului instituției, cu avizul Ministerului Sănătății, în condițiile art. 174 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — (1) Personalul de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar care își desfășoară activitatea în cadrul unității sanitare prevăzute la art. 1 alin. (1) se preia de către Spitalul Județean de Urgență Mavromati Botoșani.

(2) Personalul tehnic-economic-administrativ și de întreținere care își desfășoară activitatea în cadrul unității sanitare prevăzute la art. 1 alin. (1) se preia de către Spitalul Județean

de Urgență Mavromati Botoșani, cu încadrarea în normativul de personal, sau, după caz, se redistribuie la alte unități sanitare.

Art. 4. — Patrimoniul unității sanitare prevăzute la art. 1 alin. (1), stabilit pe baza bilanțului contabil de închidere la data predării-preluării, însoțit de balanța de verificare sintetică, contul de rezultat patrimonial, situația fluxurilor de trezorerie, conturile de execuție întocmite pe fiecare sursă de finanțare și celelalte anexe, inclusiv cele care se întocmesc la finele anului, potrivit normelor în vigoare, se preia de către Spitalul Județean de Urgență Mavromati Botoșani prin protocol de predare-preluare încheiat în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 5. — La data expirării termenului prevăzut la art. 2 se abrogă numărul curent 65 de la rubrica „Județul Botoșani” din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 529/2010 pentru aprobarea menținerii managementului asistenței medicale la autoritățile administrației publice locale care au desfășurat faze-pilot, precum și a Listei unităților sanitare publice cu paturi pentru care se menține managementul asistenței medicale la autoritățile administrației publice locale și la Primăria Municipiului București și a Listei unităților sanitare publice cu paturi pentru care se transferă managementul asistenței medicale către autoritățile administrației publice locale și către Primăria Municipiului București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 10 iunie 2010, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Mircea Dușa
p. Ministrul delegat pentru administrație,
Constantin Cătălin Chiper,
secretar de stat
Ministrul sănătății,
Raed Arafat
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară
la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat
pe anul 2012, pentru plata unor arierate**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) și (3) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2012 pentru stabilirea unor măsuri financiare, aprobată prin Legea nr. 157/2012,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2012 cu suma de 2.996 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, și alocarea acesteia bugetelor locale ale unor unități administrativ-teritoriale, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre, pentru plata unor arierate.

Art. 2. — Ordonatorii principali de credite răspund de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,

Mircea Dușa

p. Ministrul delegat pentru administrație,

Constantin Cătălin Chiper,

secretar de stat

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,

Florin Georgescu

București, 27 noiembrie 2012.

Nr. 1.125.

ANEXĂ

**Repartizarea sumelor ce se alocă bugetelor locale ale unor unități
administrativ-teritoriale pentru plata unor arierate**

Nr. crt.	Unitatea administrativ-teritorială	Suma alocată — mii lei —
1.	Județul Bihor	2.000
	Municipiul Beiuș	2.000
2.	Județul Bistrița-Năsăud	996
	Municipiul Bistrița	996
TOTAL:		2.996

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unor sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată unităților de învățământ preuniversitar de stat finanțate din bugetele locale

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al Legii bugetului de stat pe anul 2012 nr. 293/2011, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Din sumele rezervate prevăzute la poziția 43 din anexa nr. 5 la Legea bugetului de stat pe anul 2012 nr. 293/2011, cu modificările și completările ulterioare, se repartizează pe județe suma de 15.559 mii lei, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Sumele repartizate vor fi utilizate pentru finanțarea cheltuielilor cu salariile, sporurile, indemnizațiile și alte drepturi salariale în bani stabilite prin lege, precum și a contribuțiilor aferente acestora în unitățile de învățământ preuniversitar de stat finanțate din bugetele locale.

Art. 2. — (1) Sumele alocate se repartizează pe comune, orașe și municipii, prin decizie a directorului direcției generale a finanțelor publice județene, cu asistența tehnică de specialitate a inspectoratelor școlare.

(2) Inspectoratele școlare comunică direcțiilor generale ale finanțelor publice sumele repartizate pentru fiecare unitate de învățământ preuniversitar de stat.

(3) Alocarea sumelor va conduce la modificarea bugetelor inițiale aprobate, calculate pe baza standardelor de cost.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările în structura bugetului de stat.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului,
Ecaterina Andronescu
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 27 noiembrie 2012.
Nr. 1.128.

ANEXĂ

Sume defalcate din taxa pe valoarea adăugată pentru finanțarea sumelor suplimentare necesare pentru plata cheltuielilor salariale stabilite prin lege, precum și a contribuțiilor aferente acestora, pentru anul 2012, ale unităților de învățământ preuniversitar de stat finanțate din bugetele locale

— mii lei —

Nr. crt.	Județul	Suma
1.	Argeș	1.600
2.	Bacău	300
3.	Bihor	250
4.	Brașov	659
5.	Călărași	3.150
6.	Constanța	1.000
7.	Harghita	300
8.	Sălaj	700
9.	Sibiu	500
10.	Suceava	5.000
11.	Timiș	2.100
12.	Sume rezervate	-15.559

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind suplimentarea bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii
din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012,
pentru plata arieratelor**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 8/2012 pentru stabilirea unor măsuri financiare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii pe anul 2012 cu suma de 120.797 mii lei din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2012, la capitolul 84.01 „Transporturi”, titlul 65 „Cheltuieli aferente programelor cu finanțare rambursabilă”, alineatul 65.01 „Cheltuieli aferente programelor cu finanțare rambursabilă”, pentru plata arieratelor.

Art. 2. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, precum și anexele acestuia, pe anul 2012.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Septimiu Buzașu,
secretar de stat

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 27 noiembrie 2012.
Nr. 1.130.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 975/2011 privind aprobarea ajutoarelor de stat
care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012 și a sumei totale alocate
acestor ajutoare de stat**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Guvernului nr. 975/2011 privind aprobarea ajutoarelor de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012 și a sumei totale alocate acestor ajutoare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 12 octombrie 2011, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Articolul 2 va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — Valoarea totală a ajutoarelor de stat prevăzute la

art. 1 este de 982.015 mii lei și se asigură de la bugetul de stat, în limita prevederilor bugetare aprobate Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale pe anul 2012.”

2. **Anexa „Ajutoarele de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012 și suma totală alocată acestor ajutoare de stat” se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Daniel Constantin

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 27 noiembrie 2012.
Nr. 1.131.

**Ajutoarele de stat care se acordă producătorilor agricoli pentru perioada 2011—2012
și suma totală alocată acestor ajutoare de stat**

Nr. crt.	Specificare	Denumirea ajutorului de stat	Perioada pentru care se acordă ajutorul de stat	Suma totală alocată fiecărei perioade — mii lei —
1.	Activități de dezvoltare rurală — realizarea angajamentelor referitoare la agromediu și bunăstarea animalelor [art. 4 lit. s) pct. 3 din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010 privind măsuri financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare]	Realizarea angajamentelor asumate în favoarea bunăstării păsărilor	16 octombrie 2011— 15 octombrie 2012	432.895
		Realizarea angajamentelor asumate în favoarea bunăstării și protecției porcinelor	16 octombrie 2011— 15 octombrie 2012	255.400
2.	Aplicarea Directivei 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității sub formă de rambursare	Ajutor de stat pentru motorina utilizată în agricultură	1 octombrie 2011— 30 septembrie 2012	268.171
3.	Plata primelor de asigurare [art. 10 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare]	Plata primelor de asigurare	1 ianuarie 2012— 31 decembrie 2012	22.549
4.	Ajutoare pentru sectorul creșterii animalelor [art. 10 lit. g) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 74/2010, cu completările ulterioare]	Ajutoare de stat destinate acoperirii costurilor legate de întocmirea și menținerea registrului genealogic și de determinarea calității genetice a raselor de animale	1 ianuarie 2012— 31 decembrie 2012	3.000
TOTAL :				982.015

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind desființarea unor unități sanitare publice cu paturi pentru care managementul asistenței medicale a fost transferat către autoritățile administrației publice locale din județul Mehedinți

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 174 alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă desființarea următoarelor unități sanitare publice cu paturi, cu personalitate juridică, pentru care managementul asistenței medicale a fost transferat către autoritățile administrației publice locale, ca urmare a aprobării acestora prin Hotărârea Consiliului Local al Orașului Vânju Mare nr. 17/2012, respectiv Hotărârea Consiliului Local al Orașului Strehaia nr. 38/2012:

a) Spitalul Orășenesc Vânju Mare, cu sediul în orașul Vânju Mare, Str. Rahovei nr. 6, județul Mehedinți, al cărui management a fost preluat de Consiliul Local al Orașului Vânju Mare;

b) Spitalul Orășenesc Strehaia, cu sediul în orașul Strehaia, Str. Republicii nr. 159, județul Mehedinți, al cărui management a fost preluat de Consiliul Local al Orașului Strehaia.

Art. 2. — Componentele bazei materiale achiziționate cu finanțare de la bugetul de stat sau cu credite externe garantate de Guvern și celelalte componente ale bazei materiale, care se încadrează în prevederile art. 1 alin. (1) tezele a doua și a treia din Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2004, cu modificările și completările ulterioare, și care se află în administrarea unităților sanitare prevăzute la art. 1, se dau în administrarea Spitalului Județean de Urgență Drobeta-Turnu Severin, unitate sanitară publică cu paturi din județul Mehedinți, care le va prelua prin protocol de predare-preluare, semnat de direcția de sănătate publică a județului, în numele statului, și de

unitatea respectivă, în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, la anexa nr. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 529/2010 pentru aprobarea menținerii managementului asistenței medicale la autoritățile administrației publice locale care au desfășurat faze-pilot, precum și a Listei unităților sanitare publice cu paturi pentru care se menține managementul asistenței medicale la

autoritățile administrației publice locale și la Primăria Municipiului București și a Listei unităților sanitare publice cu paturi pentru care se transferă managementul asistenței medicale către autoritățile administrației publice locale și către Primăria Municipiului București, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 10 iunie 2010, cu modificările și completările ulterioare, numerele curente 229 și 230 de la rubrica „Județul Mehedinți” se abrogă.

PRIM-MINISTRU,
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Ministrul administrației și internelor,
Mircea Dușa
p. Ministrul delegat pentru administrație,
Constantin Cătălin Chiper,
secretar de stat
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Florin Georgescu

București, 27 noiembrie 2012.
Nr. 1.132.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

